

Lugupeetud kuulajad!

Mulle meeldib Eestis elada, sest siin on väga palju põnevat.

Ma olen käinud Suure-Munamäe tornis. See oli natuke hirmus ja väga ilus. Sealt nägi kaugele ja igal pool oli mets.

Mulle meeldib Tartu. Seal on AHHA Teaduskeskus ja tagurpidi maja.

Veel meeldib mulle Tallinn. Seal on batuudikeskus ja palju poode. Seal on Pikk Hermann ja Paks Margareeta, kes armastavad teineteist juba 400 aastat. Ma lugesin seda ühest raamatust.* Tegelikult on need väga vanad müüritornid. Pika Hermannini tipus lehvib iga päev riigilipp. Tallinn on Eesti pealinn.

Kõige parem linn on siiski Haapsalu! Siin on mul kodutunne. Siin elavad mu sõbrad. Mul on väga hea põhikool. Linnas on tore muusikakool. Ma saan trennis ja ringides käia. Haapsalu on rahulik ja kaunis linn. Meil on puhas loodus ja vähe müra.

Ma soovin, et kõigil Eesti inimestel oleks mõnus, nad oleksid rõõmsad! Ärge suitsetage ja õppige Eesti hümnid sõnad pähe!
Palju õnne Eesti 102. sünnipäevaks!

Aitäh kuulamast!

1.a klassi ühiselt valminud kõne, esitaja Luis Juurik

* D. Normet "Une-Mati, Päril-Mati ja Tups"

Kõne Eestile

Kallid koolikaaslased!

Mina olen 1.b klassi õpilane Oskar ja tahaksin teile rääkida oma Eestist.

Eesti on väike ja ilus riik. Meil on palju erinevaid looma- ja linnuliike. Minu lemmiklind on Eesti rahvuslind, suitsupääsuke.

Eestis on hea elada, sest siin on neli aastaega. Siin on palju veekogusid, kus saab ujuda ja „pommi“ hüpata ning külma talve korral ka uisutada.

Suved on meil soojad ja mõnusad. See möödub mul sõpradega rannas olles, jalkat mängides, ratastega sõites või tõukerattaga trikke tehes.

Talved on siin üldiselt külmad ja lumised – siis veedavad lapsed oma vaba aega kelgutades, suusatades, uisutades ja lumelauatades.

Sügis on Eestimaal mõnusalt värviline ja kõige enam meeldib mulle sel aastaajal lehehunnikutesse hüpata ning „lehesõda“ pidada.

Kevade juures meeldib mulle kõige rohkem see, kuidas loodus ärkab ja kõik muutub roheliseks.

Eesti ilusaim linn, on minu kodulinn – Haapsalu. Siin elan ma praegu ja siia tahangi jääda elama.

Palju õnne, Eestimaal!

Täna kuulamast!

Oskar Raatpalu, 1.b klass

Head kuulajad!

Eestimaal on tulemas sünnipäev. Ta saab 102 aastaseks. Üsna vana juba?!

Ka minul on tulemas sünnipäev – ma ootan seda väga suure elevuse ja põnevusega. Mina saan alles 9 aastaseks – päris noor alles?!

Huvitav, kas Eestimaa ootab samuti oma sünnipäeva?

Aga kuidas ta seda oodata saab? Ta pole ju nagu mina! Tal pole ema ega isa, kes talle sünnipäevahommikul õnnitluslaulu laulavad. Ja tort, keegi ei kingi talle sünnipäevahommikul torti, millelt sooviküünlaid puhuda saaks! Lisaks veel külalised – kõik mängukaaslased, sugulased ja sõbrad, kuidas kõik saavad talle külla minna?

Oi, kui palju küsimusi? Kust küll leida neile vastuseid?

Küsida emalt-isalt, vanaemalt-vanaisalt või hoopis õpetajalt

Minu õpetaja üks lemmiklausetest on ärge oodake alati, et mina teile ütlen, olge uudishimulikud ja püüdke ise oma küsimustele vastused leida.

Mina arvan, et lapsed ongi väga uudishimulikud ja tahavadki kõike teada saada, kuid nii lihtne on ju teistelt küsida Miks siis täiskasvanud pole alati nõus vastama?

Kuid siis hakkab mulle tasapisi meenuma..... 24. veebruari hommikul heisatakse üle kogu Eestimaa riigilipud ja lauldakse hümnid. Sellel päeval toimub ka uhke paraad, millest võtavad osa paljud meie riigi tähtsad tegelased. 24. veebruari õhtul paneme kodudes küünlad põlema, sööme torti ja vaatame televiisorist presidendi vastuvõttu. 24. veebruar - see ongi ju Eestimaa, minu kodumaa sünnipäev.

Keegi pole liiga suur ega liiga väike, keegi pole liiga noor ega liiga vana ja kõike ei peagi küsima.

Laul, tort, külalised – kõik oluline on olemas, sünnipäev võib alata!

Elagu Eesti!

2.b klassi ühistöö, esitaja Robin Reimer

Hea e-Eesti e-koolipere!

Haapsalu Põhikooli 3. b klassi õpilasena tervitan teid Eesti Vabariigi sünnipäeval.

E- see on eeskujulik.

E-riigi lapsena oman e- sünnitunnistust.

E tähe ja tähestiku sain selgeks e- lasteaias.

Veebruaris 2017 sain 7.

1.septembrist olin vastu võetud e- kooli.

Kinnituse selle kohta said vanemad e- kirjaga.

See oli eriline päev, sest püksid tellis ema selleks päevaks e- kaubamajast.

Ka e- koolis kohtan tähte E, sest E- see on eeskujulik ja mina olen eeskujulik e- kooli õpilane.

Võõrad ei ole mulle ka e- õpik ja e- raamat.

Sõbrale, kes elab Elvas, saatsin valentinipäevaks e- kaardi.

Jaanuari lõpus tegelesin talvise aialinnuvaatlusega.

Tulemused saatsin linnuvaatlus punkt ee- sse, sest olen eeskujulik e- riigi laps.

Elagu e- ga Eesti!

Mairon Olenko, 3.b klass

Lugupeetud kuulajad!

Eesti saab kohe 102- aastaseks. Minu meelest on Eesti juba päris vana riik. Eestile võib juba öelda küll: "Elagu!".

Mulle meeldib Eesti loodus, aga see võiks puhtam olla. Olen metsas käies näinud sageli prahti vedelemas ja olen mõelnud, miks nad seda prügikasti ei võiks visata. Tahaksin, et inimesed teaksid rohkem loodusest. Arvan, et me peaksime rohkem loodusest rääkima ja looduses viibima. Kui prügi jääb loodusesse vedelema, siis loomad võivad selle ära süüa, haigeks jääda ja surra. Kui kõik loomad looduses ära surevad, võib sama juhtuda ka inimeste, taimede ja putukatega. Kui kedagi enam olemas pole, ei ole Eesti riiki ka enam. Aga seda me ju ei tahaks! Tahaksime ikka hüüda: "Elagu Eesti!" ka 120ndat ja 170ndat korda.

Olen mõelnud, kui mina suureks saan, tahaksin ikka Eestisse elama jääda. Mulle meeldib väga klaverit mängida ja tahaksin sellega edaspidigi tegeleda. Ma tahaksin osata klaverit mängida nii hästi nagu minu õpetaja Jüri Ilves. Eestisse jäädes hirmutab mind natuke see, et ma pean sõjaväkke minema. Aga ma saan aru, et seal peab käima, et osata Eestit sõja eest kaitsta.

Ma loodan, et Eestis kunagi sõda ei tule, aga kui ka tuleb, tahaksin, et minu pillimängu oskusest oleks kuidagi kasu. Kujutan end ette mängimas sõjaväeorkestris. Naljaga pooleks olen mõelnud ka, et klaver võiks olla sõjas salarelv, millega teisi sõjas olijaid aidata.

Loodan et minu mõtetest on Eestile kasu, sest tahaksime ju ka tulevikus kõik koos hüüda- elagu Eesti!

Aitäh kuulamast!

Pärtel Tederov, 3.b klass

Eestima, mu kodumaa

Head kuulajad!

Pühendan oma kõne meie armsale Eestimaale.

Meie väikese riigi sünnipäevatoridile, saab sellel aastal panna juba 102 küünalt. Millest see peotort valmistada?

Eks ikka kõigest sellest, mida ise kasvatame ning mida loodus meile annab. Eestimaal on ilusad metsad, sood ning rabad ja viljaka mullaga põllud, mida juba meie esivanemad on harinud.

Seda, kui raske tööga toit lauale tuleb, sain teada, kui käisin vaatamas Anton Hansen Tammsaare romaani ainetel valminud mängufilmi „Tõde ja õigus“. Mulle meeldis see film väga ja tänu sellele linatosele sain aimu, kuidas meie esivanemad igapäevaselt toimetasid ning kui raske elu neil oli. Kuid nad ei virisenud...

Tänapäeval loodavad inimesed aga tehnikale, mille abil saab töid teha palju lihtsama vaevaga. Maailm areneb suure kiirusega...

Millega peotort kaunistada?

Aed, mets, soo ja raba pakuvad selleks võimalusi rikkalikult ning meelitavad marju ja puuvilju korjama, et nendega peotordile viimane lihv anda.

Ühel korralikul peol peab olema ka tantsu ja laulu. Esinejaid pole vaja kaugelt otsida, sest oma panuse saaksid anda kõik tantsu- ja laulupeolised, kes suvel suure peoga hakkama said. Suvine pidu, mis kandis nime „Minu arm“, oli juubelihõnguline, uhke ja suursugune.

Olen uhke, et ka mina olin üks neist tuhandetest, kes tantsumurul jalga keerutas ja laulukaare all laulis. Nii sain anda oma panuse peo õnnestumisse.

Eestlased ei ole mitte ainult laulu- ja tantsurahvas, vaid ka spordirahvas. Eesti lippu hoiavad kõrgel paljud tublid sportlased, kes oma saavutustega meie riigile au ja kuulsust toovad.

Kõik on kuulnud Ott Tänaku ja Martin Järveoja suurtest tegudest rallimaailmas. Häid tulemusi on näidanud vehklejad, kergejõustiklased ja vigursuusataja Kelly Sildaru. Eesti lipp on tänu neile ja paljudele teistele lehvinud peaaegu kõikides maailmajagudes.

On uhke olla eestlane, kuuludes selle väikese rahva hulka ja rääkida meie helisevalt kõlavat emakeelt. Armastan oma sünnimaad ja soovin Eesti riigile ilusat pidupäeva.

Palju õnne, armas Eesti!

Betti Kaljuvere, 4.a klass

Kõne Eestile

Kallid õpetajad, koolikaaslased ja külalised.

Me kõik teame, Eesti on Vabariik. 24.veebruari tähistame saja teist aastapäeva. Siia jääb laulev revolutsioon, Baltikett, veretu Nõukogude armee lahkumine meie maalt, taasiseisvumine. Mind siis veel ei olnudki.

Mul on õnn elada eestlasena oma isade maal, rääkida ema keelt ja lehvitada sini-must-valget lippu.

Televiisorist kuulsin, kui Aadu Must ütles, et Eesti reliikvia on saja aastane Tartu rahuleping.

Filmist „Viimne reliikvia“ nägin, kui õrn on reliikvia. Kas Tartu rahuleping on ka õrn?

Eestlased tarvitavad sõna „muretsema“. Nad muretsevad isegi lapsi, kuigi õigem oleks muretseda laste tuleviku pärast.

Mina arvan, et muretsemine pole pahe, see sunnib mõtlema, kuidas teha või olla parem.

Eesti on üks väike ja ilus maa. Siin maal elab arvuliselt väike rahvas, kuid me oleme vägevad. Me hoiame oma keelt, kultuuri ja oma väärtusi. Ka mina annan oma panuse. Eelmisel suvel toimus 150. laulupidu ja ma laulsin koos vennaga laulukaare all. Samuti toimus 20. tantsupidu, kus ma tantsisin koos kahe venna ja ema-isaga staadionil. Need emotsioonid on nii ülevad, nii kallid!

Tahan hüüda „Elagu Eesti! Elagu vabad eestimaalased!“

Rahvas on oma riigile kingitusi teinud. On kootud hästi suur Eesti lipp, kootud pikk vaip, käidud Estonia mäetipul, annetatud raha vähiraviks ja kallite arstiriistade ostmisteks, istutatud tammesid jne. Kui pidu saab läbi, algab igapäevane elu. Anna, Jumal, meile mõistust õigeid otsuseid teha. Meil tuleb targalt tegeleda keskkonna –ja loodushoiuga. Meie metsad, linnud, loomad, vesi – see on hoidmistväärt rikkus.

Ole terve, kallis Eesti! Palju õnne ja tarkust veel aastasadadeks!

Täna kuulamast !

Jan Rääli, 5.b klass

Kõne Eesti sünnipäevaks

Kallid kuulajad! Mina olen Kata Karlis 5.b klassist.

Kohe on käes Eesti sünnipäev.

Sünnipäeval räägitakse ikka sünnipäevalapsest ja kõik mõtlevad temast erinevalt. Nii mõtleme ka Eestist erinevalt. Ühtedel mõlgub Eesti meeles kui enda isamaa, teistel lihtsalt kui riik, iseseisev riik.

Nii see on. Meie riik on vaba ja selle oleme saavutanud mõeldes enda riigist kui kodumaast ning selle nimel võidelnud.

Ka minule on Eesti kodumaa, kus on kaunis loodus ja ilusad inimesed. Minu jaoks kõige ilusamad inimesed on minu pere ja sõbrad.

Lapsele on pere väga tähtis. Perekond on see, kes toetab sind pidevalt ja loob sinu jaoks turvalise õhkkonna. Kodust saame me kaasa palju eluks vajalikke oskusi ja elutarkusi ning suuna elukutse valikuks. Sellises väikeses riigis nagu Eesti, on vaja enda tööd hästi oskavaid ja armastavaid inimesi. Sõbrad on väga tähtsad. Koos sõpradega õpime olema abivalmid, märkama üksteist, olema hoolivamad ja toetavamad. Just sellised omadused aitavad meie väikesel rahval edasi kesta.

Ja kui oleme üksteise vastu sõbralikud, võiksime heatahtlikumad olla ka Eestimaa looduse vastu. Miks mitte alustada prügi sorteerimisest? Peaksime head seisma selle eest, et prügi leiaks tee taaskasutusse ega vedeleks metsa all. Eelmise aasta maailmakoristuspäeval käisin minagi enda kodu juures olevat metsatukka koristamas. Kokku korjasin suure kotitäie sodi. Paar päeva hiljem, metsatukast mööda jalutades märkasin, et olukord on veel hullem kui enne. Olin inimestes üsna pettunud. Nii kutsungi teid kõiki üles koos oma sõprade ja perega loodust hoidma.

Eesti on parim paik, kus elada. Tuleb küll nentida, et sellel talvel meil ilmaga väga vedanud pole, aga kõik inimesed, kes on meie ümber- pere, sõbrad ja tuttavad, aitavad ka need sombused päevad värvikirevateks muuta.

Palju õnne, armas Eesti!

Täna kuulamast!

Kata Karlis, 5.b klass

Kõne Eesti Vabariigi sünnipäevaks

Tere head kuulajad.

Varsti on Eesti Vabariigi sünnipäev ja Eesti saab 102.aastaseks.

See on ühe riigi jaoks väike number, kuid ühe inimese jaoks väga pikk iga. Vähe on järgi neid inimesi, kes on saanud osa meie armsa riigi sünnist ja selle täielikust kujunemisest, kurvastavatest sõdadest, mis on meie riiki kiusanud ja osa saanud ka röömsast taasvabanemisest. Viimasest on osa saanud ka minu vanemad! Nad meenutavad oma lapsepõlves juhtunud sündmusi heldimusega. Kui aga ei oleks olnud 102 aastat tagasi neid inimesi, kes meie riigi eest seisid, siis ei oleks täna võimalik tähistada seda suurt ja ilusat sünnipäeva.

Ükskõik kus maailmas ringi käies saan inimestele uhkusega öelda, et olen eestlane. Ja väga uhke olen siis, kui saan inimestelt teada, et nad teavad Eestit ja meie tublisi inimesi: nagu näiteks Arvo Pärt, Kelly Sildaru, Ott Tänak... Ka nemad aitavad meie väikest Eestit maailmale tutvustada.

Seega teavad teised rahvad, kes on eestlased ja mina tean maailmas käies väga hästi, kus on see hea ja armas kodu, kus on alati kõige mõnusam ja parem olla - ikka siin, Eestimaal!

Oleme väga õnnelikud, et täna on meie riik vaba ja me saame pidada selle 102. sünnipäeva. Saame olla selle üle uhked ja elada siin just sellist head elu, nagu me soovime.

Palju õnne Eesti!

Tänan kuulamast!

Renate Karm, 5.b klass

EESTI SPORTLASED

Tere armsad klassikaaslased!

Mina olen Patrik. Eesti Vabariigi sünnipäeva auks tahaksin täna rääkida natuke Eesti sportlastest, kes on sellel aastal teinud häid tulemusi ning Eestile palju kuulsust toonud.

Meie selle aasta üks suurimaid üllatajaid olid Ott Tänak ja Martin Järveoja, kes tulid autoralli maailmameistriteks!!!

Teine väga tubli Eesti noorsportlane Kelly Sildaru on juba läbi mitme aasta teinud häid tulemusi vigursuusatamises, ta on mitmekordne maailmameister, olles isekõigest 17-aastane!!

Erakordselt hea aasta oli Magnus Kirtil, kes on hetkeseisuga odaviske maailmameistrivõistluste hõbemedalist. Võistluse käigus juhtus tal ka väike äpardus, nimelt kukkus ta öla peale ja vigastas oma õlga nii rängalt, et see segab teda veel praegugi aga ta teeb juba vaikselt sporti ja loodame, et küll ta taastub ja tuleb veel lähiajal maailmameistriksi!!

Ja järgmine Eesti sportlane, kellest ma täna räägin, on Eesti esitennisist Anett Kontaveit. Ta oli maailma reitingus mõni aeg tagasi isegi 14. kohal!! Vahepeal pidas ta samuti vigastuse tõttu väikese pausi spordist, kuid nüüd on jälle tagasi tennis ja jahib tõusu maailma esikümnesse!!!

Kas olete vahel mõelnud, et Eesti on kõigest 45 000 ruutkilomeetrit suur ja siin elab vaid 1,3 miljonit inimest, ehk pole meid maailmas just kõige rohkem. Tahan kõigile südamele panna, et oleme nii väike rahvas aga ikkagi on meil sportlased, kes toovad Eestile suurt au.

Meil on ju sportimistingimused väga paljudeks spordialadeks, mida isegi mõned suuremad riigid endale lubada ei saa. Me saame aastaringselt teha sporti nii treeningsaalis kui ka vabas looduses, meile on ehitatud palju erinevad spordihalle, kus saab iga ilmaga sporti teha. Elan ise väikelinnas ja ka seal saab harrastada enamusi spordialasid mis mujalgi Eestis, nt. lauatennist, vehklemist, korvpalli, ujumist, laskmist, tennist jne.

Lõpetuseks tahaksin veel öelda, et austage Eesti sportlasi ja kindlasti proovige nende moodi olla, tehke sporti, olge rõõmsad ja nautige, et elate just sellisel kaunil maal nagu Eesti.

AITÄH!!

Patrik Rainer Kaljula, 6.a klass

Tere, head kuulajad!

Noil ammustel aegadel, kui laternaid süüdati elava tulega, käisid õhtuti ringi laternasüütajad. Sel ajal oli linnas laternasüütajaks üks väga väikest kasvu märkamatu vana mees. Igal õhtul käis ta mööda tänavaid, iga laterna juures tõmbas ta tikku vastu oma saapatalda põlema ning süütas laterna. Ja pime tänav sai valgeks. Perekonda vanamehel polnud. Lapsed narrisid teda ja kutsusid kääbuseks.

Iga kord, kui väike laternasüütaja tikku vastu saapatalda põlema tõmbas, kahanes ta veidi. Kord peatus ta juures keegi tundmatu ja ütles: „Kas sa ei karda, et sa ühel päeval sootuks kaod? Sina ohverdad inimeste heaks iseenda, aga tasuks saad vaid solvanguid. See pole õiglane.“ Väike vanamees vastas: „Kuidas inimesed ilma valguseta hakkama saavad? Aga kui tänav on valgustatud, jõuab inimene koju ja minu süda on rahul.“

Nõnda jätkas väike vanamees õhtuti laternate süütamist, tõmmates tikke põlema vastu saapatalda. Ta muutus üha väiksemaks, kuni lõpuks kadus. Keegi ei märganud, et väikest vanameest pole, ent kohe märkasid kõik, et õhtuti on tänavatel pime.

See aasta on kuulutatud eesti rahvajuttude aastaks, mille eesmärgiks on jutustada eesti rahvajutte. Lugu väikesest laternasüütajast on pärit kogumikust „Ajatud lood“, mille autorid on kahjuks teadmata. Selle jutu jutustas mulle kasvataja merelaagris öisel laternarännakul.

See lugu pani mind mõtlema, kas me märkame enda ümber inimesi, kes muudavad meie elu Eestis paremaks, tehes igapäevaseid lihtsaid asju. Asju, mis on tavalised ja millega oleme harjunud. Me oleme harjunud, et koolis saame igal koolipäeval lõunat. Oleme harjunud, et õpetajad meid õpetavad, et koristajad koristavad, et müüjad pakuvad kaupa iga päev, et raamatukogust saame laenutada raamatuid, et häda korral saame abi politseinikelt, päästetöötajatelt, arstidelt. Et piirivalvurid hoolitsevad meie riigipiiri eest. See on ju nende töö! Paljud kogevad vanavanemate ja vanemate hoolitsust. See tundub nii loomulik. Just nagu valgustatud tänavad, mille eest kandis hoolt laternate süütaja. Alles siis, kui see kõik meie elus puudub, saame me aru, kui tähtis see meie jaoks on.

Nii on ka meie väikese iseseisva Eestiga. Me näeme, mis on halvasti, soovime, et paljud asjad võiksid olla teisiti. Kuid kas me oskame seda kõike head hinnata, mis meil hetkel olemas on? Kas hoiame oma maad puhtana? Kas vajutame poes müüjale kassas rõõmunäonupule, et tänada teda hea teeninduse eest? Kas näitame oma õpetajatele ka tegudega, et me nende tööst lugu peame? Arvan, et pigem kirume ja viriseme. Märkame, kui asjad ei toimi.

Mis siis kui meie riigi, arstide või õpetajatega juhtub samuti nagu väikese laternasüütajaga? Et ühel päeval meil polegi enam tasuta haridust, arstiabi ja oma riiki. Perearsti paljudel haapsallastel enam päriselt polegi.

Märgakem ja tehkem lihtsaid tegusid, millela peame läbima liialt suuri muutusi! Hoidkem ja hinnakem oma väikest Eestit!

Täna kuulamast!

Kert Pärnapuu, 6.b klass

* Kõnes on kasutatud pisut lühendatud kujul lugu „Väike laternasüütaja“ kogumikust „Ajatud lood“
Heiki Raudla, Raul Kilgas, kirjastusSator, 2011, 2012

Eesti tulevikus

Austatud koolipere!

Meie kodumaa Eesti saab jälle aasta vanemaks nagu ka kõik meie igal aastal. Eestil on olnud pikk minevik ja ees ootab pikk tulevik.

Tihti meeldib mulle pikutada oma voodi peal ja mõelda, milline on Eesti tulevikus. Mulle meeldib mõelda, kuidas sellest ajast, kus me praegu elame, kirjutatakse kunagi ajalooõpikutesse ja seda võivad lugeda meie lapselapsed, kelle jaoks meie igapäevane elu võib tunduda igav nagu meile meie vanavanemate lapsepõlv. Asjad, mida meie hetkel korda saadame, võivad neile tunduda nagu meile meie esivanemate raske põlluharimine.

Võibolla saja aasta pärast lendavad Eesti kohal ringi lendavad autod, on virtuaalsed metsad või laulupidudel osalevad robotid. Võimalusi on sadu.

Muutub mis muutub, aga ühes olen ma kindel: meie Eesti Vabariik püsib siin, meie püsime siin ja armastame oma riiki.

Palju õnne, kallid Eesti!

Aitäh kuulamast!

Diana Vahtra, 6.c klass

Eesti, olen su üle uhke

Head kuulajad!

Sel aastal saab meie riik, meie Eesti Vabariik 102 - aastaseks. Minu jaoks, kes ma olen siin ilmas ainult 13 aastat elanud, on see suur arv. Me ei ole alati vabariik olnud, kuid me laulsime ennast vabaks ja selle üle olen ma eriti uhke.

Eestis ei ole kõik just täiuslik ja ei peagi olema, sest keegi pole täiuslik. Meil ei ole võib-olla palmipuid, kulda ega alati sooja suve. Meil on aga ilusad metsad, rohkesti veekogusid ja hea viljakas muld. Ka selle üle olen uhke.

Me ei ole rahvaarvult ega pindalalt suur riik, kuid me võime teha suuri tegusid. Arvo Pärt, kelle muusikat armastavad inimesed üle kogu maailma ja kes on väga tuntud, sündis just siin - samas Eesti Vabariigis. Eestis on ka sportlasi, kes on saavutanud maailmas väga häid tulemusi, nende seas meie rallisõitja Ott Tänak. Kindlasti on teinud suuri tegusid veel paljud eesti inimesed. Nende üle olen samuti äärmiselt uhke.

Mina kui ka teised eesti inimesed räägime eesti keelt. Eesti keel on on üks raskemaid keeli maailmas ning minu meelest ka kõige ilusam. Selles keeles õpin mina ja tulevased põlvkonnad ja ma loodan, et eesti keel jääb püsima.

Hoiame Eesti Vabariiki, selle keelt, inimesi ja kultuuri ning Eesti jääb püsima kauaks. Olen su üle uhke, Eesti!

Aitäh kuulamast!

Mia Saluäär, 6.c klass

Lugupeetud kuulajad!

Ma usun, et meil kõigil on soov Eestimaad paremaks paigaks muuta, mitte lihtsalt seista, käed rüpes, ja vangutada pead, et mis me ikka teha saame. Uskuge mind, me saame palju ära teha. Ma arvan, et tähtis on olla tänulik selle eest, et Eesti on vaba ja minul ning minu koolikaaslastel on veel see eriline eelis olla sünnist saadik Eesti Vabariigi kodanikud. Sellegipoolest on palju asju, mida meil on võimalik ära teha, et Eesti võiks olla ja jääda selliseks imeliseks riigiks.

Esiteks: hoidkem loodust!

Eesti on võrratu paik, kus elada ja kõige erilisemaks teeb selle loodus.

Suviti särab päike kõrgel taevas ja lilled õitsevad heinamaal. Sügisel lendlevad puudelt alla kaunid värvilised lehed, millest lapsed suuri lehehunnikuid teevad ja neisse siis rõõmsalt kilgates sisse hüppavad. Talvel on akendel ilusad jäälilled ja päike sillerdab lumel. Kevadel tärkavad lilled, linnud hakkavad laulma ja sulav lumi voolab väikeste ojadena teedel. Lisaks väga mitmekesisele ja vaheldusrikkale ilmale on Eestis ka väga ilusad metsad, sood, rabad, kaunid niidud ja ilusad rannad.

Kas see pole mitte võrratu paik, kus elada? Jah see on tõesti imeline, aga see ei püsi kaua, kui inimesed ei hooli sellest, kuidas nende teod mõjutavad meie loodust, keskkonda ja lõpuks ka meid ennast. Sellepärast kutsun teid üles mitte raiskama loodust, hoidma vett kokku, prügi sorteerima, olema taaskasutusteadlik ja elatuma sellest, mida tõesti vajame, et me ei peaks viskama ära seda, mida ostsime. Siinkohal üks tsitaat Lennart Merilt: „Oma riigi eest vastutame kõik koos ja igaüks eraldi.“ Ma arvan, et ta püüdis sellega mõista anda, et meil kõigil on midagi ära teha, aga üksi me seda ei suudaks.

Siit ka järgmine mõte: olla ühtne riik!

Meie Eesti on iseseisev, aga ometi hakkab siit ära kaduma miski väga oluline -ühtsus. Inimesed hakkavad muutuma mugavaks ja igaüks istub oma mätta otsas ning neid ei huvita see, kuidas teistel läheb või mida nad teevad, aga õnneks on meil midagi, mis on meid juba 150 aastat kokku toonud - laulupidu. Laulupidu on koht, kus kõik inimesed on ühtne perekond. See aitab meil mõista, et isegi võhivõõraste inimeste keskel võib end koduselt tunda. Ma usun, et ühtsuse säilimiseks Eestimaal on väga oluline hoida laulupeo traditsiooni.

Kolmandaks: väärtustagem haridust!

Minu kui õpilase tööks on õppida ja mida rohkem ma õpin, seda lihtsam on mul elus edaspidi hakkama saada. See sillutab mulle teed tulevikku, annab palju erialaseid võimalusi ja tänu

haridusele olen ma tõsiseltvõetavam ja mul on võimalus Eestimaa heaks midagi ära teha. Tahaksin luua paremat tulevikku nii endale kui ka teistele ning olla eeskujuks neile, kes arvavad, et õppimisest ja teadmistest mingit kasu pole.

Neljas soov: hoidkem eesti keelt!

Jakob Hurt on öelnud: "Ainult emakeeles üksi võib inimene seesmiselt ehtne olla." Ja tõesti - nii see on, emakeel on see keel, mis on meil juba sünnimisest saadik suus; see on keel, mida on meil kõige kergem rääkida, ja selles keeles suudame ennast kõige paremini väljendada. See on keel, mis jääb meile alati alles. Ma arvan, et kuna eesti keeles on nii palju ilusaid ja kauni kõlaga sõnu, siis on meie kui eestlaste aukohus seda keelt kasutada, säilitada ja hoida.

Ma tõesti loodan, et kui me hoiame loodust, oleme üksteise vastu lahked, hooliksime sellest, mis meie ümber toimub, väärtustaksime seda, et meil kõigil on võimalik omandada haridust, ja hoida eesti keelt, siis võiks see eriline rahvas ja imeline loodus igavesti vabana püsima jääda.

Hoidkem oma Eestimaad!

Ilusat vabariigi aastapäeva kõigile!

Maarja Plamus, 7.b klass

Minu pisikene kodumaa

Kallid eestlased!

Otsustasin, et alustan oma kõnet tsitaadiga: „Mu Eesti vainud, jõed ja minu emakeel, teid kõrgeks kiita tahan ma surmatunnil veel!“ Seda mõtet väljendas Lydia Koidula juba 19. sajandil. Sel hetkel aga ei olnud Eestis sugugi toredad ajad. Kuid Eesti oli juba siis eestlaste südames.

Tsitaadis mainiti ka emakeelt. Just see on teema, millest soovin alustada. Eesti keel on paljude inimeste jaoks justkui inglite keel, kuid kahjuks just seesama keel on meie endi suust kadumas. Aina rohkem ja rohkem kolib eestlasi välismaale ja seal võõrast keelt kõneldes unustavad nad korrektse eesti keele. Eesti keelt riigikeelena ei räägita mitte kuskil mujal maailmas ja nende inimeste protsent, kes seda keelt oskab, ei peaks mitte aastatega kahanema. Minu arvates on eesti keel väga haruldane, sest meie keeles on täpitähed: ä, ö, ü. Lisaks sellele on eesti keel hinnatud üheks ilusamaks, kuid ka raskemaks keeleks kogu maailmas. Minu jaoks on eesti keele ilusaimad sõnad: ÖÖ, KODU, PÄIKESEPAISTE, ARMASTUS, HARMOONIA, TUULELAUL ja LOODUS.

Eesti loodus on üldse imeilus. Ja just loodus ongi järgmine teema, millest soovin rääkida. Eesti on roheline maa, siin ei ole küll kõrgeid mägesid, kuid see-eest katavad meie maad kaunid metsad. Ma olen väga õnnelik, et meil on neli aastaaega, hoolimata sellest, et see aasta pole talve olnudki, ei ole meil vähemalt aasta ringi väga niiske või palav. Välismaalaste jaoks on Eestis väga huvitav ilm ja me peaksime seda ise õppima rohkem austama.

Olgugi, et Eestit pole õnnistatud kõrgete mägede või sügavate orgudega, on see-eest Eestis kauneid veekogusid, vaateid, soid ja rabasid.

Su keelt ma luban kanda ja loodust luban hoida, mu armas Eestimaa.

Meie, noored, lubame, et anname endast kõik, et kultuuripärand säiliks.

Võimsat elu, Eesti!

Täna tähelepanu eest!

Angela Meeles, 7.f klass

Kallis Eesti!

Tere lugupeetud kuulajad!

Oleme siia kokku saanud, et tähistada Eesti 102. sünnipäeva. See väärikas number viib mõtte tagasi aastasse 1918, mil sündis meie oma Eesti riik. Täna saan siin vabalt ja turvaliselt seista tänutundega, tänades neid inimesi, kes selle riigi löid.

Ühel päeval hakkasin mõtlema, miks Eesti nii hea koht elamiseks on. Tulin nii paljude asjade peale, et neid kõike ei jõuaks isegi paberile kirja panna. Üks nendest paljudest, on meie riigi mõnus ja värske õhk. Pole midagi nii värskendavat, kui ühel kargel talvehommikul üks suur sõõm värsket õhku. Tänapäeva maailmas on see juba üpris haruldaseks hakanud jääma. Teiseks, hindan kõrgelt meie ilusat ja erilist loodust, nagu meie metsad, sood ja voored. Me, noored, peaksime oma loodust hinnata oskama. Me ei tohiks näha oma metsades ainult raha, mets ja loodus ja inimesed moodustavad kõik koos ühtse terviku. Paljud riigid on selle terviku endal kahjuks lõhkunud, olgem meie targemad.

Mulle meenus veel üks olulisemaid rahvustraditsioone – laulupidu. Eriti huvitav laulupeo juures on see, et see on vanem kui Eesti Vabariik ise. Koos laulmine aitas meil, eestlastel, keerulistel aegadel taastada ühtsust ja julgust.

Eesti on läbielanud raskeid sõjaaegu ja ka Nõukogude aja, mil sinu sõna ei lugenud mitte kui midagi ja ei tohtinud riigist lahkuda. Sõdades on meil palju inimesi langenud, aga suurelt jaolt tänu neile on Eesti saavutanud oma vabaduse.

Teisalt on eestlased väga innovatiivsed inimesed, me leiutasime Skype'i, kui ka Hotmaili, mis on mõlemad maailma muutnud. Eesti on e-riik, me saame teha enamusi oma toimingutest läbi interneti, alates toidu tellimisest, lõpetades valimistega. Eestis ei ole ka ühtegi kooli mis ei oleks wi-fi võrku ühendatud. Ja kui ma juba kooli teemal olen, on Eesti õpilased ühed targimatest maailmas.

Eesti on väga eriline riik ja tulevikus jään kindla peale siia elama. Palju õnne ja elagu Eesti!

Hugo Juurik, 8.b klass

Head kaasmaalased!

Täna on meie armsa Eesti Vabariigi 102. aastapäev.

Selle viimase 102 aasta jooksul olema me paljudesse rasketesse katsumustesse sattunud ja ka nendest kõigist võitjatena välja tulnud.

Meie lugu algas 102 aastat tagasi kui me läbisime kõige esimese ja raskeima katsumuse meie riigi ajaloos. Nimelt me saavutasime vabaduse peale kahte pikka aastat täis kannatusi, valu ja verevalamist. Me läbisime selle tänu enda tugevale usule, sihikindlusele ning julgusele võtta riske. Me võitlesime "hiiglasega" ja kuigi meie võidu võimalused olid väikesed, andsime me endast parima ja võitsime. Järgmine suur katsumus tuli 19 aastat peale meie riigi teket. Algas teine maailmasõda. Venemaa kasutas võimalust, et meie riik uuesti okupeerida. Tundus, nagu oleks kõik kaotatud, kuid meie vabaduse leek hõõgus meie kõigi südames edasi. Me kannatasime mitukümmend aastat, olles Nõukogude Liidu võimu all.

Järsku 30 aastat tagasi süttis seesama leek meie sees ning me hakkasime taas vabaduse eest võitlema, seekord õnneks ilma vereta.

Hea eesti rahvas, täna oleme me vabad, kuid me ei tohiks unustada vabaduse väärtust ning pidada seda iseenesestmõistetavaks. Piisab vaid internetis natuke ringi kolada, et näha Hong-Kongi inimeste tahet oma riigi vabadusele, mida Hiina üritab summutada. Seda nähes on lihtne aru saada, et vabadus ei ole lihtne sõna või deklaratsioon, mille üle võib lubada üleolekut või muigamist.

Me oleme viimase 30 aasta jooksul palju saavutanud ning me peaksime kõik endi üle uhked olema. Eestist on saanud kosmoseriik. Meil on peaaegu maailma kõige paremini haritud õpilased ja meie majandus kasvab iga aastaga, kuid me ei tohi unustada meie endi ja meie esivanemate pingutusi Eesti vabaduse nimel, sest vabadus on meie kõige kallim vara.

ELAGU EESTI!

Rivo Tüksamel, 8.b klass

Lugupeetud õpetajad, õpilased ja kuulajad!

Oleme täna kogunenud siia, et tähistada Eesti Vabariigi 102-st sünnipäeva. See number on küllalt suur, aga need aastad on lennanud linnutiivul. Nende 102 aasta sees oli meil, eestlastel väga raske aeg, kui olime Nõukogude Okupatsiooni all.

Me tahtsime oma riiki, võitlesime selle nimel ning lõpuks me ka saime iseseisvaks Eesti Vabariigiks. Ma mäletan selgelt seda hetke, mil mu vanatädi jutustas mulle, milline oli elu Eestis mitukümmend aastat tagasi.

Eesti on küll väike riik, aga me oleme olnud üksteise suhtes toetavad ja hoolivad ning tänu sellele on toimunud suuri üritusi, mis jäävad meie hinge igaveseks. Laulu- ja tantsupeo ajal tulevad eestlased kokku, et koos laulda ning tantsida. Läbi laulu ja tantsu jutustavad inimesed lugusid läbi Eesti ajaloo.

Ma sooviksin ajas tagasi rännata ja tänada kõiki neid inimesi, kes Eesti eest võitlesid, kuid hukkusid. Me oleme valanud pisaraid ning kaotanud palju olulisi inimesi, kuid me oleme sellest välja tulnud. Hoidsime pea püsti ka kõige raskematel hetkedel.

Ma olen väga õnnelik, et sündisin eestlasena. Olla üks osa rahvast, kelle riik on vaba- see on midagi erilist ja üllast. Kui me mõtleme ajas tagasi hetkeni, mil Eesti ei olnud iseseisev riik, siis tekib küsimus, kas meie vanavanemad teadsid, et kunagi võib tulla see päev, kui Eesti saab iseseisvaks? Paarkümmend aastat hiljem tuli aeg, mil meid küüditati ning viidi kodumaalt ära kaugele. See oli väga kurb ja emotsionaalselt raske aeg. See oli reaalsus, millega tuli leppida.

Nüüd oleme õppinud seda, et peame kokku hoidma, ükskõik, mis ka ei juhtuks. Me hoolime oma riigist, just nagu ema hoolib oma lapsest.

Meie, noorem põlvkond ei tea päris täpselt, mida tähendab sõna "iseseisvus". Jah, me teame, et Eesti riik on iseseisev, kuid me ei oska hinnata selle väärtust.

Kõigil inimestel on päevarutiin, kuid kas me oleme korraks maha istunud ja mõelnud, kui ilus elu meil on, aga mis saab siis, kui see ilu saab ükskord otsa? Me räägime, et elukvaliteet võiks parem olla, kuid mõelgem nüüd, kas me ise oleme selle heaks midagi teinud, et seda muuta või istume päevad läbi toas, oleme arvuti taga ning sööme rämpstoitu?

Head kuulajad!

Olgem õnnelikud selle üle, mis meil on. Oleme üksteise suhtes sõbralikud ja vastutulelikud. Hoiame oma riiki, rahvast ja kultuuri. Meenutame ja mälestame neid inimesi, kes on meie hulgast lahkunud.

Nagu ütles Lennart Meri: "Eesti riik on kulukas ja Eesti riik on kallis. Ta on kulukas kodaniku rahataskule ja ta on kallis kodaniku südamele."

Ilusat Vabariigi aastapäeva!